

Mitä ajattelen, kun ajattelen juoksemista

En ole urheilumies perinteisessä mielessä - en juurikaan välitä urheilun seuraamisesta enkä penkkiurheilusta. Minä muistan vain joitain urheilijoita nimeltä ja vain hyvin harvoin pystyn saamaan mieleeni heidän täsmällisiä tuloksiaan. Minun suurin kiinnostukseni kohdistuu harrasteurheiluun, liikuntaan kuntoiluun, ruumiinkulttuuriin, miksi sitä haluaa kutsua. Aina nämäkään määritelmät eivät riitä kertomaan ruumiillisten pyrkimysten kokonaisvaltaisesta merkityksestä elämässä. Tällöin oikea sana on elämäntapa.

Näyttelyyn olen koonnut ajatuksiani juoksemisesta. Minulle juokseminen on ensisijaisesti arkista lenkkeilyä, mutta siitä on tullut myös taiteellisen työni väline. Omaan harrastukseeni liittyvän toiminnan ohella kestävyysjuoksu on tekeillä olevan tutkimukseni keskeinen urheilulaji, jonka kautta tarkastelen urheilun ominaisuuksia yleensä. Ajatukseni liittyvät juoksemiseen juoksemisen vuoksi, juoksemiseen ilman erityisiä tavoitteita tai pyrkimystä suureen kehitykseen. Juoksemisella ei tähdätä mitattaviin saavutuksiin, vaan se on osa elämää, hyvää sellaista.

Ajatukseni esitän höntsäjuoksijan (vrt. *höntsätä* jääkiekossa tai höntsäfudis) kokemuksella. Olen aloittanut ”juoksu-urani” varovaisilla kokeiluilla noin kaksitoista vuotta sitten, juoksijana olen pitänyt itseäni suunnilleen viimeisen kymmenen vuoden ajan. En ole sen kummemmin pyrkinyt kehittymään juoksijana, tärkein tavoitteeni on pitää juoksukuntoni tasolla, joka mahdollistaa – edes silloin tällöin – kevyen ja vaivattoman juoksemisen. Silloin juokseminen tuntuu hyvältä ja juostessa ehtii tarkkailla ympäristöään. Olen toki piinannut itseäni maratonin juoksemisella ja joillain samoja pituuksia lähenevillä taiteellisilla juoksuilla, mutta olen ottanut nämä suoritukset tilaisuutena kokea jotain mitä tavoitteeseen sitoutumatta en olisi viitsinyt yrittää.

Aikaisemmin ajattelin, että viimeisessä väitöstyöhöni liittyvässä näyttelyssä pystyn kiteyttämään lopullisen näkemykseni taiteen ja urheilun yhteyksistä. Naivisti ajateltu. Näyttelyni on lähinnä taiteellinen välietappi pyrinnoissani rakentaa siltoja urheilusta taiteeseen ja päinvastoin. Näkemykseni urheilusta ja taiteesta on muuttunut, voisi sanoa kehittyneen, tutkimukseni ja siihen liittyvän kolmen näyttelyn sarjan myötä. Valmis se ei kuitenkaan ole.

Tätä näyttelyä suunnitellessani mielessäni oli Urheilumuseon erityisyys taiteen esityspaikkana. Pidin selvänä, että paikka tulee vaikuttamaan teoksiin. Niin kävikin, mutta eri tavalla kuin olin etukäteen ajatellut. Voisi sanoa, että kaikki teokset viittaavat jollain tasolle museon perusnäyttelyn puolelle. Miten, sen jätän katsojan havaittavaksi

Näyttelyn nimi on mukaelma Haruki Murakamin omaelämäkerrallisesta teoksesta *Mistä minä puun kun puhun juoksemisesta*.